

Terwijl de commissaris over en weer liep, om de nodige schikkingen te nemen voor de tocht naar de Pijpelheide, werd hij bespied door een schijnbaar deftig burger, die echter niemand anders was dan Sus Morré, de handlanger van Cartouche.

Morré zag ten laatste de gewapende macht vertrekken en mompelde :

— Nu moeten wij handelen !

Hij begaf zich vlug naar de berg, snelde 't hellend pad op en bleef halverwege staan.

— Morré! klonk het fluisterend uit de struiken.

— Kapitein !

— Welnu ?

— De list is gelukt, ze zijn allen weg.

— Opperbest. Mijn plan is ook gelukt, nu zullen ze in « De Ketel » wel weten wie er in mijn zak zat.

Een bedekt gegichel klonk uit de heesters. Daar waren nog andere mannen verborgen.

— Nog wat geduld, zei Cartouche, en dan hebben we het spel vrij.

De rovers bleven op de berg enige tijd wachten en gingen daarna naar beneden.

Ieder wist wat hij doen moest ; er moest dus niet meer getalmd worden.

Enige bandieten stelden zich op wacht, de anderen begaven zich regelrecht naar de gevangenis.

— Morré ! fluisterde Cartouche.

— Hier, kapitein.

— 't Gerief ?...

De rover haalde enige werktuigen uit zijn zak.

— Laat mij dat slot eens onderzoeken, hernam de aanvoerder.

Hij werkte enige tijd aan de deur en riep dan spijtig :

— Vervloekt, men heeft het slot veranderd ! Zeker weer een inval van Deswert ! We zullen er zo niet binnengeraken, en toch moet onze schaper vrij zijn !

Cartouche herhaalde zijn pogingen, doch zonder het gewenste gevolg.

— De vijlen, gebod hij. Hoeveel hebt gij er, Morré ?

— Vier, kapitein...

— Vier man... ieder neemt een staaf van dit venster voor zijn rekening...

Flug !

Men hoorde 't geknars der werktuigen op 't ijzer...

— Mijn tralie is door, zei Cartouche, die zelf ook meewerkte en nu 't zweet van zijn voorhoofd afwiste... Vooruit, mannen, rapper, want we hebben niet veel tijd. De commissaris zal natuurlijk de list bemerken en ijlings terugkeren !

Flugger knarsten de vijlen en niet lang duurde het of de vier staven waren los.

Cartouche had reeds een zijner mannen geboden slijk op te nemen en liet dit nu over de verweerde ruiten strijken, welke hij voorzichtig induwde.

— Twee mannen naar binnen, hernam de kapitein. Ik ben er één. Morré gij gaat mee.

— Goed, kapitein...

— Hebt ge 't gerief ?

— Ja...

De aanvoerder en zijn luitenant wrongen zich door de nauwe opening, en slechts met moeite kwamen ze in de kerker...

— Goed op wacht staan, zei Cartouche nog tot hen, die buiten bleven.

De kapitein haalde een kaars en een tondeldoos uit zijn zak. Hij stak een strookje papier in brand en stak daarmee de kaars aan, nadat Morré zijn kalsdoek voor de vensteropening gehangen had opdat men van buiten 't schijnsel niet zien zou.

— We zijn hier in een cel, sprak Cartouche. Ha ! deze deur is open... gelukkig... zo besparen we tijd.

De stoutmoedige bandieten traden nu in een zaal, waar soms vergaderingen gehouden werden.

— Hier werden vroeger de verdachten in scherp verhoor genomen, zei Cartouche.

— Gemarteld ?

— Ja, maar de Fransen hebben aan dat wreed spel een einde gemaakt, en

BAKELANDT

OP DE DOOL

we kunnen ze er niet genoeg dankbaar voor zijn. Maar, we komen hier niet om te babbelen... deze deur is gesloten... Geef mij de looper... Ha ! 't geluk dient ons... 't slot springt over... en de deur is open. Nu zijn we in de gang. Waar zou de schaper zitten ? Ik zal eens roepen...

— Niet te hard, kapitein...

— O, we hebben geen gevaar te duchten... de commissaris kan nog niet terug zijn met zijn mannen, antwoordde Cartouche.

— Schaper ! riep hij tamelijk luid.

Diep in de gang werd op een deur geklopt.

't Geluid klonk hol in het ruim, somber gebouw... en Morré schrok.

— Ha, ginder zit onze vriend, juichte Cartouche, naar achter snellende.

— Schaper, zijt gij daar ? hernam hij.

— Ja, kapitein... ha, ik wist wel, dat ge me zoudt komen verlossen.

't Was als een grafstem, die uit de cel klonk.

— De deur is alleen met grendels gesloten, hernam de gevangene.

Met bevende handen zocht Cartouche de grendels en in zijn vreugde over zijn voorspoed, vond hij ze niet dadelijk.

— Licht bij, Morré... verduiveld, licht dan toch bij, riep Cartouche.

Maar de kaars ontviel aan de handen van de rover, want buiten stoorde een hevig gerucht de stille nacht.

Er werd luid op de poort gebonsd.

— We zijn verraden, kapitein ! kreet Morré angstig. We zitten zelf gevangen !

— Nooit, nooit... ha, ik heb de grendels... de deur is open... kom, schaper kom... de gendarmen staan aan de poort.

— De gendarmen, stamelde de gevangene... Alles is dan mislukt.

— Maar voor de duivel, zijt gij beiden bange wijven of zijt ge mannen van de Pijpelheide ? Ja, we verkeren in gevaar, maar moet ge daarom kermen en klagen... We moeten ons door die gendarmen heenslaan... Mijn pistool is geladen... en 't uwe ook, Morré ?

— Ja, kapitein...

— Schaper, hier is een mes... pak aan... heeft uw hand ?

— Niet meer, kapitein...

— Laat ons dan gaan... rap !... we moeten de poort bereiken vóór ze geopend wordt, en dan als een stormwind naar buiten... Morré, wankelt ge op uw voeten ? Maar, bij Lucifer, wat voor kerels zijt ge ? Als ge u zo aanstelt, ja, dan zullen ze ons wel naar de guillotine sleuren ! Maar ik wil nog niet sterven, hoort ge !

De drie mannen liepen de gang door.

— Dit is de voornaamste ingang, vertelde de herder.

— Stil nu ! fluisterde de kapitein. Hoort ! onze mannen zijn aan de slag ! Ze schieten ! Ha, 't zijn dappere kerels, die hun overste verdedigen !

— Dood aan de rovers ! klonk het dreigend en luid daarbuiten.

— De Heistenaars zijn ook uit hun nest gekomen, hernam Cartouche. Ze durven, omdat ik in de kerker zit... maar ze hebben de hoofdman der Pijpelheide nog niet.

— We zijn verloren, jammerde de schaper.

— Houd uw mond, lafaard ! snauwde de kapitein hem toe.

— Ze zullen ons aan stukken trekken.

— Had ik geweten, dat ge zo'n vreesachtige kerel zijt, dan zou ik mijn vel niet gewaagd hebben om u te verlossen.

— We zijn dom geweest, we hebben ons zelf in de gevangenis gestoken, zei Morré.

— Gij zijt ook een held! hernam Cartouche op verachtelijke toon.

— Ho, kapitein, een ogenblik heb ik gevreesd, dat beken ik, maar nu ben ik kalm en ge kunt op mij rekenen. Maar ik houd vol, dat we dwaas deden om zo'n lafaard als de schaper uit de gevangenis te willen halen.

— Maar begrijpt ge dan niet, dat ik het deed omdat hij ons verraden zou.

— Nooit, kapitein, nooit...

— Zwijg, ge heeft nu al reeds als een riet!

— Ik ben geen binder.

— Neen, ge zijt een heilige.

— Ik heb nooit vermoord.

— Hoor, hij begint zich al te verontschuldigen... dat zou hij voor de rechters ook doen.

— Cartouche, gij zijt een moordenaar... ik niet! Dat zult gij zelf voor de rechters moeten getuigen...

— Als ik voor de rechters verschijn, zal ik zeggen, dat gij een der wreedste van gans de bende waart!

— Ze zullen u niet geloven... en ge weet, dat ge liegt.

— Ik zal zweren, lafaard!

— Een valse eed!

— Duizend valse eeden als 't nodig is, om u op het schavot te brengen! Houd nu uw mond, de gendarmen hebben overwonnen en zullen nu komen! Morré, houd uw pistool gereed...

Wees gerust, kapitein!

— We zullen er toch niet doorgeraken... ik keer naar mijn cel teurg...

— Om te veinzen dat ge niet wilde meekomen, siste Cartouche.

— Blijf hier, gebod Cartouche, gij wilt berouw veinzen... blijf hier, zeg ik!

— Neen, neen... ik heb ook niets met u te stellen.

— Hier, zeg ik! En de woedende Cartouche greep de schaper bij de keel...

De herder wrong zijn lijf in allerlei bochten, maar de hoofdman hield zijn hand als in een schroef geklemd.

— Waarom handelt ge zo?

— Ik heb met u niets gemeens.

— Gij weet het beter! Gij zijt met de bende ingescheept en ge moet met de bende varen.

— Dat liegt ge, Cartouche. Ik bewees u diensten omdat ik bang van u was. Maar ik maakte geen deel van de Pijpelheidebende.

De schaper deed al wat hij kon om zich los te wringen. Hij kon de woorden slechts hortend en schor uitschreeuwen.

— Ik begrijp u niet, schaper, siste Cartouche. Gij waart een onzer beste verspieders en nu beweert ge ons niet te kennen.

— Ge weet zo goed als ik, dat ik bij de bende niet ingelijfd was. Laat me los, zeg ik u.

— Ge kent al onze geheimen. Nu wilt ge ons verraden, maar ik zal er een

HEC LEEMANS

94

BAKELANDT

DE SCHAT VAN
BAKELANDT

Standaard Uitgeverij

houtje voor steken. Ik houd niet van verraders, ook niet van de guillotine. Ik wil langer leven dan vandaag.

— Laat me los! hijgde de schaper weder. Ik stik.

— Stik dan maar, schaper, ik wil u dood doen.

— Daarvoor zijt ge niet man genoeg, kreunde de schaper die grauw en blauw in zijn gelaat werd en met al zijn laatste krachten zich tegen de moordende greep van de kapitein verzette.

Zijn ogen puilden reeds uit zijn hoofd, men zag de borst hijgend op en neder gaan, terwijl een hees gefluit zijn keel ontvloog.

Eenmaal, bij een verwoede poging om los te geraken, had hij voor een ogenblik zijn keel kunnen vrijmaken en nu hoorde Cartouche hem smeken :

— Och, laat me toch leven, ik zal met u mede gaan, ik zal niets mijn mond laten ontvallen...

— Neen, neen! raasde Cartouche. Neen, neen, ik vertrouw u niet meer, man. Ik heb me geweldig in u bedrogen... Ge moet er aan! Er aan! Er aan!

Dit zeggend prangden zijn klauwen heviger om de hals van de schaper, die zich wrong en weerde, sloeg en stampte, zodat Cartouche menigmaal een vloek van pijn ontsnapte.

Buiten naderde het gerucht.

Zijn moordenaarswerk moest vlug geschieden, anders ware het te laat.

Hij duwde nog krachtiger.

De bewegingen van de schaper werden zwakker en zwakker, tot hij ineens neerzakte als een lor, met uitgestrekte tong en uitpuilende ogen.

De halswervels waren overeen geschoven, de schaper was dood.

— Die zal nu niet meer babbelen! siste Cartouche. Dat is het loon van alle verraders.

Een sleutel knarste in 't slot, de zware poort draaide krijsend op haar verroeste scharnieren.

Cartouche, nog steeds de herder omkneld houdend, en Morré drongen zich tegen de muur.

Rossig toortslicht viel in de gang, danste spookachtig op de grijze muren.

Vier gendarmen snelden binnen.

Cartouche wierp hen de geworgde schaper tussen de benen en sprong met Morré snel naar buiten, gebruik makend van de verrassing der ontstelde gerechtsdienaren.

Twee schoten knalden.

De commissaris slaakte een luide gil...

Het volk week achteruit.

Alleen Deswert bleef bedaard en greep Cartouche bij de arm, maar de roversbaas stootte de veldwachter van zich af.

— Ha, ho, hoe! klonk het vervaarlijk over 't plein.

De menigte sidderde.

— 't Is Cartouche... 't is de kapitein der binders! riep Deswert...

— Maar vang hem dan toch... laat hem niet gaan! schreeuwde de commissaris, die, over al zijn leden bevend, in de gevangenis vluchtte.

Zijn blik viel op het lijk.

— Wie is dat? vroeg hij stotterend.

— De gevangene, antwoordde de brigadier der gendarmen. De duivel hale mij als ik er iets van begrijp. De schaper is dood... Cartouche moet hem vermoord hebben.

— Onmogelijk!

— Hij wierp 't lijk tussen onze benen.

— Maar zet de schelm achterna! gebod de commissaris. Wat hebben we nu gewonnen? Niets, niets!

— Neen, niets, stemde de brigadier toe. We hebben veel verloren, namelijk de getuigenis van de gevangene. Nu kan hij niet meer spreken.

— Maar bij de Republiek, gij blijft daar staan en inmiddels kan Cartouche ontsnappen, tierde de commissaris, driftig op de vloer stampend.

— Met uw verlof, gij hebt de tocht geleid en ik dacht... wilde de brigadier zich verontschuldigen, maar Doremans viel hem toornig in de rede:

— Gij hebt niet te denken... duizend bommen!... gij hebt te gehoorzamen!

— Vooruit, mannen! riep de brigadier tot de andere gendarmen.

Op dit ogenblik kwam de veldwachter binnen, kalm opmerkend:

— Zij zijn weg!

— Ach, gij ook al! hernam de commissaris nog bozer.

— Wat belieft u, commissaris? vroeg Deswert, op bedaarde toon.

— Is 't wonder dat de rovers hier de baas spelen! bulderde Doremans. Ze zijn in 't dorp en veldwachters en gendarmen staan te babbelen als waren ze in de herberg.

— Spreekt de commissaris over mij? hernam Deswert.

— Over u, zowel als over de anderen!

— Waarom, als ik vragen mag, citoyen commissaris?

— De kerel vraagt nog waarom! Waarom... waarom! Moet ge hier staan als Cartouche gevat kan worden?

— Met uw verlof, citoyen-commissaris, mag ik de opmerking maken, dat ge ons gelast hadt u te volgen? Daarom kom ik in de gevangenis.

— Ha! ge durft mij beledigen! schreeuwde Doremans, die de steek wel voelde, maar niet 't verstand gebruikte van te zwijgen.

— Ik beledig u niet, citoyen-commissaris, dat zou zeer erg tegen de tucht handelen zijn, en ik meen altijd mijn plicht gedaan te hebben. Maar ik mag mij toch verrechtvaardigen. Ik heb gepoogd Cartouche te grijpen, 'k nam hem bij de arm.

— Maar ge liet de rover los.

— Hij rukte zich los, commissaris! riep Deswert, boos wordende.

— Die toon past u niet! Moest de hogere overheid weten...

— De hogere overheid mag weten wat ik gedaan heb, commissaris, maar ze zou beter niet vernemen, wat andere personen uitrichten, antwoordde Deswert driftig.

— Ha! dat gaat te ver.

— Als ge over mij te klagen hebt, verzoek ik u dringend het onmiddellijk aan de hogere overheid te melden! De ambtenaren der Republiek worden niet veroordeeld zonder gehoord te worden en met opgeheven hoofd durf ik voor mijn chefs verschijnen.

— Maar dat is opstand! kreet Doremans. Dat is opstand, tuchteloosheid!

BAKELANDT

DE BLOEDHONDEN VAN LONDEN

Standaard Uitgeverij

— Als ik een kruiper was, die zich alles gezeggen liet, dan zou ik niet naar de Pijpelheide durven gaan, dan zou ik evenmin de schaper gevangen genomen hebben, citoyen-commissaris. Nimmer heb ik geschroomd, Cartouche te ontmoeten... en daarom zal ik me nooit een lafaard laten noemen. Welhoe, ge wilt mij verwijten werkeloos te blijven als er rovers zijn! Als ik aan de gevangenispoort gestaan had, zou Cartouche niet ontsnapt zijn. Noch met een lijk, noch met een pistoolschot kan hij mijn bezinning doen verliezen! Maar waarom stond ik niet vlak bij de poort?

— Houd maar op... 't is al wel! onderbrak Doremans kalmer.

— Neen, ik zwijg niet, nu ge mij beledigt in tegenwoordigheid van zoveel personen, wil ik spreken.

— Ik verbied het u!

— Ik zal spreken en nogmaals vraag ik u, waarom stond ik niet vlak bij de poort? Omdat ik de enige was, die de schildwachten nazette en toen ik terugkeerde ontmoette ik Cartouche. 'k Wilde hem nog grijpen, maar de roversbaas der Pijpelheide is nu juist geen zwakkeling, die zich maar kalm gevangen laat nemen.

— Zijt ge nu klaar?

— Gaarne zou ik horen, dat gij uw beschuldiging intrekt, citoyen-commissaris.

— Gij neemt een driftig woord ook zo hoog op, zei Doremans sussend.

— Dat ben ik aan mijn eigenwaarde verplicht.

— Nu, nu... laat ons over 't gebeurde zwijgen, Cartouche is ontsnapt.

— Zo blijft uw beschuldiging bestaan, commissaris, en daarom moet ik mijn ontslag van veldwachter geven.

— Zijt ge gek, Deswert!

— Ik kan niet blijven werken onder een overste, die mij niet vertrouwt.

— Hoor toch eens! Maar ik vertrouw u... ik verkondig luide, dat gij de beste veldwachter van uren in 't ronde zijt! Zijt ge nu tvreden? Maar onze gevangene is dood. Wat mag er hier gebeurd zijn?

— 't Is een raar geval, hernam Deswert.

— Onbegrijpelijk!

— Ik kan er maar één oplossing voor vinden.

— En welke dan?

— Ik vermoed dat Cartouche in de gevangenis drong om de schaper te doden.

— Zijn handlanger!

— Ja, uit vrees dat de herder de geheimen der bende voor de rechters verraden zou.

— Maar dan had hij hem toch wel in zijn cel kunnen doden.

— Ongetwijfeld, maar wellicht heeft Cartouche eerst getracht hem mee te leiden. Daar de schaper maar langzaam in zijn bewegingen is, heeft de roversbaas waarschijnlijk gevreesd, dat hij zich niet door ons zou kunnen heenslaan en daarom 't zekere boven 't onzekere verkiezend, de schaper geworgd. Zo is mijn gedacht, commissaris.

— Welk een ellendige schurk!

— Aldus zijn de roversmanieren ! Enige tijd geleden zag ik op de Pijpelheide mannen die nu spoorloos verdwenen zijn. Ik vermoed dat Cartouche nu en dan nieuwelingen in zijn dienst neemt, maar deze uit de weg ruimt als ze hem niet bevallen.

— 't Wordt tijd, dat het nest gezuiverd worde.

— En dat zal maar gebeuren als er hulp uit Mechelen komt. De vreemdeling is weer op de heide, een fielt, nog meer verdorven dan Cartouche, en daarom vrees ik, dat de toestand verergeren zal.

— Er moeten soldaten komen.

—Ja, een sterke afdeling, hernam Deswert, en in één dag is het niet uitgeroeid. Ik weet nu goed, hoe en waar de bandieten leven. ik ken de meeste medeplichtigen, en de druk bezochte vergaderplaatsen.

— Ik zal nog eens bij de overheid te Mechelen aandringen, verzekerde Doremans. Maar laten wij nu heengaan.

— En dit lijk ?

— Breng het terug in de cel. We zullen morgen proces-verbaal opmaken.

— Zouden we niet eens onderzoeken langs waar Cartouche binnengedrongen is ?

—Och, waartoe ! De dode herder zullen ze niet komen halen.

— Zoals ge wilt, commissaris, hernam de veldwachter.

Het lijk werd naar de cel gebracht en de gendarmen sloten de poort van 't gebouw, waar zopas dit vreselijk drama zich afgespeeld had.

De rust keerde terug in 't dorp, maar vele inwoners lagen die nacht slapeloos.

Welk een tijd !

Andries vermoord... de dokter vermoord... nu weer de schaper gewurgd ! Waar moest het heen ?

En boer Dewinter, die men in een zak in « De Ketel » gebracht had.

En de Fransen, die maar werkeloos bleven, die de rovers vrij spel lieten.

Deswert had zich ook naar huis begeven. Hij lachte in zichzelf om de dwaze, hoogmoedige commissaris.

— Maar, als hij mij aan de kant wil zetten, zal ik hem mijn tanden tonen ! mompelde hij. Wat verbeeldt die zot zich ! Hij laat zich door een Republikeins ambtenaar bedriegen, zonder dat hij de naam herkent. Ik geloof nu zeker, dat die ambtenaar Cartouche was. En dan zou Doremans de schuld van alles nog op mijn rug durven schuiven !

De commissaris en zijn mannen waren dus vol verwachting naar de plaats van samenkomst gegaan, om er de Franse soldaten te ontmoeten.

Maar ze zagen niemand, en Doremans stelde voor, geduldig te wachten.

Deswert vermoedde de waarheid en verborg zijn mening niet.

De commissaris werd kwaad en noemde zijn veldwachter een wantrouwende dwaas.

Toen kwamen een jongeling en een meisje langs de baan.

Deswert hield het paar staan en herkende in de jonge man André, de zoon van Kate.

— Waar gaat ge heen ? vroeg de veldwachter.

— Naar Lier...

— Waarom ?

HET LEEMANS

59

BAKELANDT

HET GEHEIME PLAN

Standard Uitgeverij

— Moet ik mijn geheimen meedelen? zei de jonkman. Voor wie ziet ge me aan?

— Misschien zijt ge wel een vriend van Cartouche, hernam Deswert.

— Gij durft veel zeggen, garde!

— Al de rovers beweren, dat ze onschuldig zijn. Gij kiest een ongewone tijd, om uw reis te ondernemen.

— Dat zijn mijn zaken, garde, doch als ik deel maakte van Cartouche's bende zou ik op het ogenblik bij mijn vrienden zijn, die een boogschuit van hier vergaderen; om hen te ontkomen hebben we ons gespoed.

— Gij liegt!

— Als ge de moed hebt, rijd dan tot aan de eik, waarvan de kruin door de bliksem afgeslagen is, en ge zult er Cartouche en zijn mannen misschien nog vinden. Ik hoorde de hoofdman juist zeggen: « We hebben nu vrij spel ». Wat hij bedoelde weet ik niet! Maar laat ik u niet nodeloos naar de eik sturen... de rovers zullen er niet meer zijn, want wij hebben ons geruime tijd achter het struikgewas verscholen om geen binders te ontmoeten.

— Ehwel, commissaris! zei Deswert, op zegevierende toon.

— Maar spreekt die kerel de waarheid?

— Ja, antwoordde de veldwachter. Toen ik hem zo ruw toesprak, deed ik het alleen om hem eens te beproeven, maar ik weet bijna zeker dat Kate's zoon niet tot de binders behoort.

— En om u de volle waarheid te bekennen, wil ik u nog zeggen, dat wij het moe zijn op de Pipjelheide te blijven en opzettelijk in de nacht vertrekken, om niet weerhouden te worden, want Cartouche haat ons beiden dodelijk

— Is dat uw lief? vroeg Doremans.

— Zij is een eerlijk meisje, zo eerlijk als de dochter van de koster van Heist.

— Onbeschaamde vlegel!

— Ge bemoeit u wel met mijn zaken!

— Ik ben commissaris.

— En ik een eerlijke onderdaan der Franse Republiek, waardoor ik onder bescherming van haar wetten sta.

— We verliezen onze tijd! riep Deswert ongeduldig uit.

— Hebt gij hier te bevelen, garde?

— Neen, want dan waren we reeds te Heist, waar Cartouche ongetwijfeld bezig is om de schaper uit de kerker te halen.

— Dwaas!

— 't Zou de eerste maal niet zijn, dat hij een gevangene verlost.

— Ehwel, we zullen naar het dorp terugkeren en er alles in de diepste rust vinden...

— Behalve bij de gevangenis, mompelde Deswert.

Het roepje keerde terug, maar Doremans, ondanks zijn ongeloof in Cartouche's stoutmoedigheid, verschool zich angstvallig achter de gendarmen.

Stil begaven zich allen naar 't gebouw, dat tot kerker diende.

— Ik had gelijk, fluisterde Deswert. Ik zie gedaanten bij de gevangenis.

Doremans verborg zich achter de gendarmen en riep, ofschoon met een van angst bevende stem:

— Vooruit, in naam der republiek!

De schildwachten riepen hun waarschuwingskreten en haalden de haan van hun pistolen over.

Deswert vuurde het eerst. Zijn kogel floot een der binders om de oren.

De bandieten schoten terug.

Op al het geluid kwamen enige moedige burgers aan hun deur.

— Mannen van Heist, Cartouche is hier... helpt ons en we kunnen hem gevangen nemen! schreeuwde Deswert.

Zijn oproep bleef niet onbeantwoord. Een aantal dorpelingen, verwoed door al het gebeurde, en vooral door de dood van hun beminde dokter, grepen naar het een of ander wapen, snelden de straat op en schaarden zich bij de gewapende lieden, wyl de commissaris zich achter hen wegdook, maar niettemin luid riep:

— Vooruit... maakt nu een eind aan al de wreedheid... De dood aan Cartouche!

De binders, bemerkend dat hun aanvallers nu te talrijk waren, losten nog enige schoten en ijlden heen.

— We zijn allen bijeen! riep een der binders, om de garde te doen geloven, dat er zich niemand meer binnen de kerker bevond.

Deswert zette hem na met enkele moedige burgers, maar de binders verdwenen in allerlei richtingen, en de moedige veldwachter moest de nodeloze achtervolging staken.

De commissaris was naar voren getreden, toen de binders weggevlucht waren, en in de mening verkerend dat er geen bandieten in de kerker meer waren, liet hij de poort openen, om zich de schijn te geven, dat hij zeer plichtsgetrouw was.

De lezer weet wat er gebeurde.

*
* *

In de gezellin van André zal de lezer Louise Morré herkend hebben en waarschijnlijk met belangstelling vernomen hebben, dat het meisje, de vriendin van Clothilde, niet dood was.

Het slimme meisje had de avond te voren een list aangewend om aan de dood te ontsnappen, en zich laten vallen toen Cartouche's kogel haar om de oren floot.

Zich dood houdende, had ze enige angstige ogenblikken doorgebracht.

Gelukkig was Cartouche vertrokken, zonder te zien dat zijn slachtoffer al dan niet dodelijk getroffen was.

Louise wachtte tot de kapitein vertrokken was.

Vervolgens was ze opgestaan en in 't diepste van 't woud gevlucht, waar ze in duizend angsten eerst de morgen en dan de avond afwachtte, om eindelijk met haar vriend de Pijpelheide te verlaten; om te beginnen wilde ze te Antwerpen Clothilde's ouders opsporen.

De lezer weet, dat de vluchtelingen zich verborgen en later de commissaris en zijn mannen ontmoetten.

Toen de gerechtsdienaars naar Heist terugkeerden, sloegen André en Louise een pad in, om langs een omweg hun reis te vervolgen.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
BAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955